

ver fri, medens en Anden sidder midt i dem og bliver taget. Alt dette skal jeg imidlertid lade upaatalt, thi jeg anseer ikke Krigstjenesten i og for sig selv for en Ulykke, og selv om Bedkommende bliver skudt, saa har han idetmindste den Trøst, at det gik til efter bestemte Regler. Men gaae vi ind i Detaillen af Krigstjenesten selv, saa fremtræde først de sande Vilkaarligheder og Ubilligheder, som en nødvendig Følge af Krigens Tilfældigheder og Omstændighedernes Magt; en Soldat bliver commanderet til et Baredepot, hvor han pleier sit Lege, bliver tyk og fed og har gode Dage; en anden Soldat commanderet til et Forpostdetachment, hvor han Nat og Dag maa fares omgivet af Nød og Farer, døde Sult og Strabadser og maaskee vende tilbage som Krøbling; men hvad der er det Værste, det er, at En er en daarlige Soldat, og anvises Plads i Reserven eller ved Bagagen, medens en anden er en god Soldat, og bliver just derfor commanderet til de vigtigste og meest farefulde Poster; slipper han godt deraf, saa er Ulykken ikke stor, og falder han, saa faaer han idetmindste en smuk Død og en smuk Grav, og Fædrelandet kan i ethvert Tilfælde ei give ham anden Erstatning end at hævde hans Minde og hævde den Sag, hvorfor han har offret sit Liv; men bliver han Krøbling, saa staaer han som Creditor ligeoverfor Staten og maa vistnok være fuld berettiget til at spørge: „Hvad faaer jeg, for hvad jeg har opoffret!. Ikke frivilligt, ikke tilfældigt, men paa mine Foresattes Befaling modtog jeg min Plads og blev derved en Krøbling, det er Fædrelandet, som har fordret disse store Offre af mig, — hvad Erstatning giver det mig nu?“ Jeg troer vistnok at, uagtet Udvalget saavel som de fleste ærede Forslagsstillere have søgt med stor Omhyggelighed at udslette Ordene „Erstatning“ og „Erstatningsstraf“ af Invalideloven, saa maa man ligesuldt indrømme Invalidens Berettigelse til Erstatning, og selv om Staten ikke kan give fuldstændig Erstatning, saa bortfalder derved ingenlunde dens Pligt til at give den Erstatning, som er den mulig. Staten kan vistnok ikke give ham de tabte Lemmer tilbage, ikke erstatte ham de lidte Smærter eller de Nydelsler, som et skrøbeligt og nedbrudt Helbred maa gjøre

Afkald paa; men den kan erstatte Invaliden de tabte Fremtidsudsigter, den forspildte Carriere ved at aflægge ham saaledes, at han kan leve overensstemmende med sin Stand og tilfreds stille de Nydelsler og Fordringer, hvortil hans Stilling i Samfundet berettigede ham. Jeg troer derfor, at, hvis vi skulde vise Invaliderne den samme Retfærdighed, som vi vise alle andre Statsborgere, saa maae vi ikke nægte dem den Erstatning, som vi ellers stedse tilstaae dem, som have maattet gjøre overordentlige Opoffrelser i Statens Tjeneste. Og tilstaae vi Invaliderne dette, saa maae vi indrømme, at Erstatningen maa staae i Forhold til deres Offers pecuniære Betydning, og at altsaa de forskjellige Grader i Armeen maae have en tilsvarende Forhøielse i Livrenter. Naar der er bleven anført af den ærede Ordfører for et Dieblisk siden, at siden Loven om almindelig Børnepligt blev indført, vilde det alligevel være umuligt at give en saadan Erstatning, fordi der blandt de Meniges Classer kunde være Mænd af ligesaa høi Stilling, som i de høieste Grader i Armeen, saa vil jeg hertil svare, at Statens Pligt til at give disse en saadan Erstatning, forsaavidt denne kan lade sig bestemme efter almindelige og bestemte Regler, den anerkjender jeg fuldkommen, og jeg skal med stor Fornøielse understøtte ethvert fornuftigt Forslag, som sigter derhen. Men erkjender man, at det er umuligt at faae hine Personer ind under saadanne Regler, saa vilde det dog være i høi Grad smaaligt og uretfærdigt, om man vilde sige, at fordi man ikke kunde erstatte disse, hvad de med Billighed kunde gjøre Fordring paa, derfor skulde Hiin ogsaa miste det; thi om man end ikke overalt kan være fuldkommen retfærdig, derfor bør man dog ikke undlade at være det, hvor det ikke alene er muligt men endog efter Omstændighederne let at være retfærdig. Men hertil kommer en væsentlig Omstændighed, som jeg maa gjøre de Herrer opmærksomme paa, det er, at i det Dieblisk en Mand indtræder i et høiere Embede, modtager han derved Regjeringens Autorisation forat han besidder den fornødne Dygtighed; det er altsaa en af Staten anerkjendt Dygtighed eller Fortjeneste, hvorpaa han støtter sin Adkomst til høiere Invaliddepension,